

Arrest

nr. 248 840 van 9 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HAUQUIER
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HAUQUIER en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 13 september 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Op 5 november 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 229 925 van 6 december 2019.

1.2. Verzoeker dient op 18 december 2019 een tweede beschermingsverzoek in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 17 februari 2020.

1.3. De commissaris-generaal neemt op 29 april 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Venezolaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit de stad Araure, gelegen in de deelstaat Portuguesa.

Op 13 september 2019 diende u hier een eerste verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde toen dat u in 2012 samen met uw zus, [A.A.L.B.] [...], en enkele neven en nichten, begon deel te nemen aan activiteiten van de jongerenafdeling JDS van de oppositiepartij Un Nuevo Tiempo. Op 7 maart 2014 werd u benoemd tot coördinator van registers en statistieken voor de jongerenafdeling van de partij in uw gemeente.

Op 10 juni 2016 nam u deel aan een betoging van een studentenbeweging. Tijdens deze betoging werden jullie door de colectivos aangevallen. U zag dat uw nicht, [Y.A.B.F.], werd meegenomen door de colectivos, een paramilitaire groep die aan de kant staat van de overheid. U werd omvergeduwd en u kon ontkomen. U verschuilde zich in een winkel tot het rustiger werd en u terug naar huis kon keren.

Op 24 juni 2016 nam u deel aan een manifestatie voor de Nationale Kiesraad. Op het einde van de dag, toen jullie aan het opruimen waren, werden jullie aangevallen door de colectivos. U werd op de grond geduwd en bedreigd met een pistool. Uw nicht [Y.A.] werd eveneens aangevallen door de colectivos. Plots vertrokken de colectivos weer. Samen met uw nicht keerde u terug naar het kantoor van de partij. Uw nicht heeft vervolgens het land verlaten nadat haar huis beklad werd met verf. Zij vertrok naar de Dominicaanse Republiek in augustus 2016. Na deze betoging van 24 juni 2016 werden u via een onbekende Facebookaccount berichten gestuurd waarin u beledigd werd. U heeft nadien uw eigen Facebookaccount afgesloten.

Op 1 september 2016 nam u samen met uw zus deel aan een manifestatie in Araure. Hierbij werden jullie door de colectivos aangevallen en door de ordediensten tegengehouden. Dankzij een neef die bij de ordediensten werkte, konden jullie echter wegllopen. Hierna zetten u en uw zus jullie politiek activisme op een laag pitje.

U verbleef een tijdje in Barinas waar u uw studies architectuur verderzette. Hier zag u geregeld een auto van de SEBIN (de Venezolaanse inlichtingendienst) rondrijden. Vervolgens bleef u enkele maanden thuis binnen tot aan uw vertrek op 30 maart 2017. U vertrok toen naar de Dominicaanse Republiek.

Na uw vertrek verhuisden uw moeder en zus naar een naburige wijk. Uw zus bleef echter problemen kennen. Zij vertrok in november 2017 samen met haar man Gustavo naar Buenos Aires, Argentinië. Tien maanden later kwam uw zus u en uw nicht vervoegen in Punta Cana in de Dominicaanse Republiek. Op 12 september 2019 vertrok u samen met uw zus en uw nicht naar België.

Ter staving van uw eerste verzoek legde u volgende documenten neer: verschillende foto's van u, uw zus en nicht tijdens politieke manifestaties en demonstraties; verschillende foto's van manifestaties en colectivos; verschillende kopieën van krantenartikelen over de algemene situatie in uw regio; een kopie van de huwelijksakte van uw zus; een kopie van uw geboorteakte; het uurrooster van uw studies aan de universiteit en een brief van de partij Un Nuevo Tiempo dd. 06.09.2019.

Op 5 november 2019 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot de exacte toedracht van uw activisme voor Un Nuevo Tiempo werd in vraag gesteld. Daarnaast maakte u uw voorgehouden problemen met de Venezolaanse autoriteiten niet aannemelijk. Deze beslissing werd op 6 december 2019 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd.

Zonder naar uw land van herkomst terug te keren, diende u op 18 december 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 14 april 2020 werd uw tweede verzoek om internationale bescherming ontvankelijk verklaard. In het kader van uw huidig verzoek houdt u vast aan de verklaringen die u heeft afgelegd in het kader van uw eerste verzoek. Daarnaast haalt u als nieuw element aan dat u homoseksueel bent en dat u omwille van uw

seksuele geaardheid slecht werd behandeld door uw religieuze en machistische familie en door de Venezolaanse maatschappij.

Toen u een jaar of veertien was, begreep u dat u zich aangetrokken voelde tot mannen. Al van kleins af aan gaf uw moeder u steeds commentaar op uw manier van kleden, op het feit dat u met meisjes speelde en van kunst en dansen hield. Ooms en neven aan moederskant gaven vernederende opmerkingen over uw voorkomen en vrouwelijke houding, pakten u vast en zeiden dat als je een 'maricon' (flikker) wil zijn, ze u een pak slaag zouden geven. Ook op school lachten de jongens u uit en sloegen u omdat u met de meisjes speelde. Uw leerkracht stuurde u naar een psycholoog maar zij gaf u de schuld van de pesterijen van uw medeleerlingen. U voelde zich alleen en durfde niemand in vertrouwen te nemen over uw gevoelens.

Toen u vijftien jaar was, wilde u uw seksualiteit ontdekken en sprak u via een mobiele applicatie af met een twintigjarige jongeman, [J.C.] genaamd. U ging naar zijn huis en daar sliepen jullie met elkaar. U voelde zich nadien verward en gaf te kennen dat het bij deze eenmalige ontmoeting zou blijven. [J.C.] was kwaad. Hij had stiekem videobeelden en foto's gemaakt van jullie samen zijn met de camera van zijn computer en dreigde ermee deze naar uw familie te sturen tenzij u hem 200.000 bolivares zou betalen. U was doodsbang dat uw familie deze beelden zou zien en betaalde eenmalig dat bedrag. U maakte hem vervolgens duidelijk dat als hij u zou blijven afpersen, u naar de politie zou stappen en hem zou beschuldigen van seksuele handelingen met een minderjarige. Hierna liet hij u met rust.

Uit angst nog eens zoiets mee te maken, zocht u tussen uw vijftiende en achttiende geen contact meer met homoseksuele mannen. Uw familie bleef zich zeer vijandig uitten ten aanzien van homoseksuelen. U deed zich zo mannelijk mogelijk voor om aanvaard te worden door uw familie en u te beschermen tegen kritiek vanuit de maatschappij. U hield zich in die periode vooral bezig met Fundapilar, de religieuze hulporganisatie van uw familie die Venezolaanse kinderen ondersteund, en met activiteiten voor de politieke partij Un Nuevo Tiempo.

Toen u op uw achttiende ging studeren aan de universiteit in Barinas en daar een kamer huurde, voelde u zich vrijer en begon u uw geaardheid te aanvaarden. U zocht weer contact met mannen via mobiele applicaties en sociale media. In 2016 had u een zestal maanden een losse relatie met [C.B.]. Aan de universiteit had u een goede vriendin die lesbisch was. Haar moeder ontdekte dat en sloeg en vernederde haar waar de burens bijstonden. Ze werd aan de deur gezet en trok bij u in. Via haar leerde u andere homoseksuelen kennen. U voelde zich veilig bij hen en deelde uw angsten.

Omdat u zich gesteund voelde, besloot u aan uw moeder te vertellen dat u homoseksueel bent. U was toen negentien jaar. U belde haar op en zei dat u iets belangrijks moest vertellen dat haar het leven zou kunnen kosten. Uw moeder antwoordde dat het enige dat dat zou kunnen veroorzaken, zou zijn als u zou zeggen dat u homoseksueel bent. U zei dat dat hetgeen is wat u wilde vertellen en hing op. Enkele dagen voor u naar huis zou gaan, belde uw moeder u wenend op. Ze zei dat ze had gedroomd van kleinkinderen en vroeg waarom u toch zo bent, doelend op uw seksuele geaardheid. U kreeg zo meerdere deprimerende telefoontjes van haar. U voelde zich schuldig dat u uw homoseksualiteit had aanvaard. De dag dat u thuis kwam, zei uw moeder dat u zo niet mag zijn, dat ze er alles voor had gedaan opdat u niet zo zou zijn. Ze vertelde over een broer van uw vader die ook homoseksueel was en zelfmoord had gepleegd omdat hij slecht werd behandeld door zijn familie en de maatschappij. Uw moeder zei dat ze niet wilde dat u hetzelfde zou overkomen. Ze zette druk op u om uw gevoelens te onderdrukken. Niemand mocht u ooit zien met een man. Ze was enorm depressief, weende elke dag en zei dat ze u niet meer wilde zien. U wilde niet dat ze afzag door u en besloot u te focussen op uw studies, uw politieke activiteiten en activiteiten voor de humanitaire organisatie van uw familie, met het idee dat als u zou zijn afgestudeerd, u ver weg van uw familie kon gaan wonen. U voelde zich evenwel depressief. U had het gevoel een dubbel leven te leiden. U vertrok uiteindelijk omwille van de problemen door uw politieke activiteiten en om ver weg te zijn van uw familie. U wilde uw eigen leven leiden.

In de Dominicaanse Republiek had u eerst een relatie met [M.C.], een Mexicaanse jongeman, en in 2017 leerde u de Belg [M.W.] kennen. Jullie hadden zeven à acht maanden een relatie. Jullie waren een tijdje uit elkaar maar sinds juni 2019 zijn jullie weer een koppel. In de Dominicaanse Republiek werkte u in een homobar. Op een dag werden er vanuit een auto stenen gegooid naar de bar en iemand riep homofobe beledigingen. Ook daar voelde u zich aldus niet geaccepteerd.

Bij een terugkeer naar Venezuela vreest u onderdrukt te worden door uw familie omwille van uw geaardheid. U verwees naar de onmogelijkheid om alleen te gaan wonen in uw land gezien de slechte

economische situatie aldaar. Daarnaast vreest u een confrontatie met de maatschappij en haalde u aan dat u vanwege de discriminatie ten aanzien van de LGBTQI-gemeenschap, verhindert zou zijn om een politieke carrière na te streven in Venezuela. Uw zus en nicht zouden ondertussen gedwongen zijn teruggekeerd naar Venezuela.

Ter ondersteuning van uw tweede verzoek legt u volgende documenten neer: uw paspoort; foto's van u en uw expartner [M.C.] en van u en uw huidige partner [M.W.]; Messenger conversaties met [M.W.]; foto's van de dating applicatie Scruff voor homo-, biseksuele en transgender mannen; foto's van de homobar Mares in Punta Cana in de Dominicaanse Republiek waar u werkzaam was; een WhatsApp conversatie met uw nicht [W.L.] over uw oom aan vaderskant die homoseksueel was en zelfmoord heeft gepleegd; internetartikelen over de situatie van de LGBTQI-gemeenschap in Venezuela; posts van de Facebookpagina 'Fundapilar Araure' waarop u ook bent te zien; uitnodigingen per mail en het programma van twee congressen van Un Nuevo Tiempo, georganiseerd in 2014 in Portuguesa; een verwelcoming en het programma van een congres van FORMA, een instituut dat zich bezighoudt met de politieke vorming van de Venezolaanse jeugd, in 2016 in Barquisimeto; een medisch document van uw moeder (d.d. 18/04/2019); en een begeleidend schrijven van uw advocaat. Na het onderhoud maakte uw advocaat nog een attest van Rainbow House Brussel over, het platform dat de Brusselse LGBTQI-organisaties verenigt, ter bewijs van uw participatie aan de activiteiten van de organisatie (d.d. 02/03/2020), evenals correcties bij de notities van het persoonlijk onderhoud (d.d. 24/04/2020).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaarde in Venezuela vervolging te hebben ondergaan en te vrezen omwille van uw seksuele geaardheid. U stelde hierover niets te hebben gezegd in het kader van uw eerste verzoek omdat u toen niet wist dat dit element in aanmerking komt als reden voor asiel en u daar moeilijk over praat in het bijzijn van anderen (CGVS, p.3).

Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit. homoseksuelen kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door homofoob geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele

geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de antidiscriminatiwetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Ter zake vertelde u over een eerste seksuele ontmoeting met een jongeman die u nadien afperste en ermee dreigde foto's en videobeelden van jullie samenzijn naar uw familie te sturen omdat u geen relatie met hem wilde (CGVS, p.3-4 en p.9-10). Het betreft evenwel een eenmalig incident dat negen jaar geleden plaatsvond, toen u vijftien jaar was, en niet als zwaarwichtig genoeg kan worden bestempeld om er een gegronde vrees voor vervolging uit af te leiden. De persoon in kwestie liet u immers gerust nadat u het bedrag had betaald en ermee had gedreigd naar de politie te stappen (CGVS, p.4 en p.10).

Voorts gaf u te kennen dat u op school werd gepest omwille van het feit dat u met meisjes speelde en u zich anders gedroeg dan de andere jongens (CGVS, p.4). U gaf verder aan dat u uw seksuele geaardheid moest onderdrukken en verborgen houden voor uw familie, zijnde uw moeder, ooms en neven, daar ze een uitgesproken negatieve houding hebben ten aanzien van homoseksuelen en die ook kenbaar maakten ten aanzien van u (CGVS, p.3-6 en p.8-9). Ter zake dient evenwel opgemerkt te worden dat uw zus [A.] uw vertrouwenspersoon is en weet dat u homoseksueel bent (CGVS, p.6). Aan uw nicht [Y.] en een neef aan moederskant die eveneens homoseksueel is, vertelde u het toen jullie samen in de Dominicaanse Republiek verbleven (CGVS, p.7-8). Hoewel uw moeilijke relatie met uw familie, spendeerde u veel tijd bij Fundapilar Araure, de hulporganisatie van één van uw neven (CGVS, p.4, p.6 en p.8). U sprak voorts over uw moeilijke relatie met uw moeder die homoseksuelen verwerpelijk vindt en uw geaardheid niet wilde aanvaarden (CGVS, p.3-6). Volgens uw verklaringen vertelde u haar tijdens uw universitaire studies dat u homoseksueel bent (CGVS, p.5). In het begeleidend schrijven van uw advocaat staat te lezen dat u toen negentien jaar was (zie stuk 13). Ter zake dient opgemerkt te worden dat u tot aan uw vertrek in maart 2017, u was toen eenentwintig jaar, bent blijven studeren in Barinas waar u zich vrijer voelde (CGVS, p.4-5). Uw moeder financierde uw studies (CGVS 19/01390, p.6-7). U bent tevens bij uw moeder blijven wonen (CGVS 19/01390, p.5). Toen u in de Dominicaanse Republiek werkte, ondersteunde u uw moeder financieel (CGVS, p.12). In het kader van uw eerste verzoek en tijdens de registratie van uw tweede verzoek, verklaarde u nog steeds telefonisch en via het internet in contact te zijn met uw moeder (Verklaring Volgend Verzoek, d.d. 17/12/2019, vraag 3 en CGVS 19/01390, p.6). Aldus dient de moeilijke relatie met uw moeder gerelativeerd te worden. U kon verder openlijk uw seksualiteit uiten in het bijzijn van vrienden van de universiteit (CGVS, p.4-5). Hoewel u zeer discreet was uit angst dat uw familie het zou ontdekken en u het moeilijk vond om u volledig te geven, heeft u tijdens uw studies in Barinas een losse relatie van een zestal maanden gehad (CGVS, p.4-5 en p.10-11). De door u beschreven pesterijen en opmerkingen door medestudenten en familieleden omwille van uw homoseksualiteit – hoe verwerpelijk ook – zijn gezien bovenstaande vaststellingen evenmin voldoende zwaarwichtig om te besluiten tot een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft uw vrees dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela opnieuw bij uw moeder zal moeten gaan wonen omwille van de slechte economische situatie in uw land en dat u opnieuw onrechtvaardig behandeld en onderdrukt zal worden door uw familie (CGVS, p.5 en p.14), dient verwezen te worden naar bovenstaande opmerkingen betreffende de relatie met uw familie en met uw moeder in het bijzonder. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u een sociaal netwerk heeft opgebouwd tijdens uw universitaire studies en dat uw reis naar de Dominicaanse Republiek werd betaald door uw nicht (CGVS, p.5 en CGVS 19/01390, p.9-10), wat erop wijst dat u wel degelijk werd gesteund in uw land.

Ten slotte stelde u nog dat u politieke ambities heeft maar dat u als politicus in Venezuela nooit een vrij leven zou kunnen leiden omwille van uw geaardheid (CGVS, p.12-13). Ter zake dient vooreerst verwezen te worden naar de weigeringsbeslissing die werd genomen in het kader van uw eerste verzoek. Het CGVS oordeelde dat u de exacte toedracht van uw activisme voor Un Nuevo Tiempo niet aannemelijk had gemaakt en achtte de door u aangehaalde vervolging vanwege uw beweerde politieke activiteiten, niet geloofwaardig. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV. U legde in het kader van uw huidige verzoek uitnodigingen per mail en het programma van twee congressen van Un Nuevo

Tiempo neer, georganiseerd in 2014 in Portuguesa, evenals een verwelkoming en het programma van een congres van FORMA, een instituut dat zich bezighoudt met de politieke vorming van de Venezolaanse jeugd, in 2016 in Barquisimeto (zie stukken 9 en 10). Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat uit de mails niet blijkt dat deze aan u werden gericht. Uit de programma-informatie blijkt evenmin dat u effectief heeft deelgenomen aan de congressen. Daarnaast legde u nog internetlinks neer naar een Instagrampost over een homoseksueel parlamentslid dat mondeling werd aangevallen en naar een YouTube-filmpje omtrent homofobe uitspraken van een politiekeer (CGVS, p.12 en zie stuk 11). Uw voornoemde vrees om geen politieke carrière te kunnen opbouwen in Venezuela, als u dat effectief zou nastreven, omwille van uw seksuele geaardheid, blijft evenwel puur hypothetisch.

Er dient aldus te worden geconcludeerd dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat omwille van uw homoseksualiteit.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van

personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt.

Ter zake dient herhaald te worden dat u in Venezuela steeds woonachtig was bij uw moeder en zus in Araure (CGVS 19/01390, p.5). Het huis was eigendom van uw moeder (CGVS 19/01390, p.5). Van 2013 tot uw vertrek uit Venezuela heeft u aan de universiteit in Barinas gestudeerd al waar u verschillende (studenten)kamers heeft gehuurd (CGVS 19/01390, p.6-7). In het kader van uw eerste verzoek stelde u verder dat uw moeder na uw vertrek was verhuisd naar een andere woning die ze eveneens had gekocht (CGVS 19/01390, p.5-6). Uw moeder verdiende haar geld door de verkoop van kledij (CGVS 19/01390, p.5-6). In het kader van uw huidig verzoek legde u een medisch attest neer van uw moeder (d.d. 18/04/2019) om aan te tonen dat ze ziek is en niet meer zoveel kan werken als voordien (CGVS, p.12 en zie stuk 12). Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat uw zus ondertussen terug bij uw moeder in Venezuela woont en dat uzelf ook in staat zou zijn om te werken bij een terugkeer (CGVS, p.6).

Gezien bovenstaande vaststellingen kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald

profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie. Uw paspoort bevat enkel identiteitsgegevens en gegevens over uw reisweg die hier niet te discussie staan. Wat betreft de foto's van u en uw ex-partner [M.C.] en van u en uw huidige partner [M.W.], de Messenger conversaties met [M.W.], de foto's van de dating applicatie Scruff, de foto's van de homobar in de Dominicaanse Republiek waar u werkzaam was, en het attest van Rainbow House Brussel, dient er opgemerkt te worden dat het CGVS uw seksuele geaardheid niet in vraag stelt. De WhatsApp conversatie met uw nicht [W.L.] over uw oom aan vaderskant die homoseksueel was en zelfmoord heeft gepleegd, verandert niets aan bovenstaande vaststelling dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat omwille van uw homoseksualiteit. Ook de internetartikelen over de situatie van de LGBT-gemeenschap in Venezuela die u heeft neergelegd en die werden toegevoegd aan het begeleidend schrijven van uw advocaat, zijn niet van dien aard een ander licht te werpen op uw relaas. De posts van de Facebookpagina 'Fundapilar Araure' waarop u ook bent te zien, staven uw vrijwillig activisme binnen deze organisatie maar houden geen verband met de door u aangehaalde problemen. De opmerkingen van uw advocaat betreffende uw stilzwijgen over uw seksuele geaardheid in het kader van uw eerste verzoek en de samenvatting van uw problemen, veranderen evenmin iets aan de genomen beslissing. Verder werden aan het begeleidend schrijven bovenstaande stukken toegevoegd en een arrest van de RvV waarbij de vluchtelingenstatus werd toegekend aan een Venezolaanse homoseksueel. Wat betreft dat arrest, dient er opgemerkt te worden dat elk verzoek om internationale bescherming individueel wordt beoordeeld. De twee correcties bij de notities van het persoonlijk onderhoud werden in rekening genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich voordoet als een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker licht hierbij toe:

"1. De bestreden beslissing

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat hoewel zij de homoseksuele geaardheid van verzoekende partij niet in twijfel trekt, zij desalniettemin meent dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten dat er sprake is van een vrees tot vervolging (stuk 1, p. 3). In dit verband stelt zij in de bestreden beslissing het volgende (stuk 1, p. 3):
(...)

Bovenstaande passage uit de bestreden beslissing is gebaseerd op het COI Focus-rapport betreffende homoseksualiteit in Venezuela dd. 14.01.2019, die door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd. Uit dit rapport blijkt duidelijk dat homoseksuelen dikwijls gestigmatiseerd worden door de maatschappij en slachtoffer kunnen worden van agressie of geweld, dat de politie ook een significante bron blijkt te zijn van fysiek, verbaal en ander geweld ten aanzien van LGBTI-gemeenschap en dat de bescherming die door de autoriteiten geboden wordt niet effectief blijkt te zijn. Het valt op dat verwerende partij dit gegeven, dat overigens ook blijkt uit de verschillende artikelen die door de raadvrouw van verzoekende partij middels haar begeleidend schrijven bij het volgend verzoek om internationale bescherming aan verwerende partij werden overgemaakt¹, niet in twijfel trekt, maar zelfs bevestigt in de bestreden beslissing.

Niettegenstaande bovenstaande informatie meent verwerende partij dat niet a priori kan worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging en stelt zij dat een individuele beoordeling van de nood aan internationale bescherming, waarbij de vrees voor vervolging in concreto dient te worden aangetoond, noodzakelijk is.

Aangaande de concrete beoordeling van de vrees voor vervolging van verzoekende partij stelt verwerende partij in de bestreden beslissing het volgende (stuk 1, p. 3-4):
(...)

Verwerende partij meent dat de problemen die verzoekende partij omwille van haar homoseksuele geaardheid in Venezuela kende, met name afpersing, pesterijen en negatieve opmerkingen, onvoldoende zwaarwichtig zijn om te besluiten tot een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Bovendien meent zij dat de moeilijke relatie met haar moeder dient te worden gerelativeerd en dat zij aldus probleemloos opnieuw bij haar kan gaan inwonen, alsook dat zij over een sociaal netwerk beschikt dat zij tijdens haar studies heeft opgebouwd, waardoor zij in geval van terugkeer op economische steun zal kunnen rekenen.

Het valt op dat verwerende partij in de bestreden beslissing de vrees voor vervolging in hoofdzaak analyseert op basis van de problemen die verzoekende partij in het verleden kende en waarvan verwerende partij meent dat ze onvoldoende zwaarwichtig zijn, doch afgezien van de eventuele socio-economische moeilijkheden in geval van terugkeer naar Venezuela, niet overgaat tot een uitgebreide toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van verzoekende partij omwille van haar homoseksuele geaardheid.

In dit verband heeft uw Raad in een gelijkaardige zaak waarbij verwerende partij eveneens meende dat de door de verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten onvoldoende zwaarwichtig waren, geoordeeld dat bij de beoordeling van de vrees voor vervolging in de zin van artikel 46/3 van de Vreemdelingenwet, een toekomstgericht onderzoek vereist is:

(....)

Er dringt zich aldus een toekomstgericht onderzoek van de vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet op, iets wat verwerende partij nalaat te doen in de bestreden beslissing. Hieronder zal worden aangetoond dat verzoekende partij wel degelijk een gegronde vrees tot vervolging koestert in geval van terugkeer naar Venezuela omwille van haar homoseksuele geaardheid (zie infra punt 2).

Hieronder zal tevens worden aangetoond dat verzoekende partij op onvoldoende steun van een familiaal en sociaal netwerk zal kunnen rekenen in geval van terugkeer naar Venezuela en aldus in het licht van de dramatische socio-economische situatie in Venezuela wel degelijk een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien (zie infra II).

2. De vrees voor vervolging van verzoekende partij omwille van haar homoseksuele geaardheid

Uit de hierboven reeds aangehaalde informatie die zowel door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd als door verzoekende partij middels een begeleidend schrijven van haar

raadvrouw aan verwerende partij werd overgemaakt, blijkt dat hoewel homoseksualiteit op zich niet strafbaar is in Venezuela en er tevens in theorie een wettelijk kader bestaat tegen discriminatie op basis van seksuele geaardheid, er in de praktijk allerminst een effectieve bescherming is tegen homofobie geweld door de autoriteiten, dat homoseksuelen dikwijls gestigmatiseerd worden door de maatschappij en slachtoffer kunnen worden van agressie of geweld en dat de politie zelf een significante bron blijkt te zijn van fysiek, verbaal en ander geweld ten aanzien van LGBTI-gemeenschap.

Bovenstaande informatie wordt door verwerende partij bevestigd in de bestreden beslissing.

In het kader van een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging van verzoekende partij in geval van terugkeer naar Venezuela, toont bovenvermelde informatie duidelijk aan dat zij wel degelijk een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van daden van vervolging door de Venezolaanse autoriteiten en hun vertegenwoordigers of door nietoverheidsactoren in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, waartegen de Venezolaanse autoriteiten geen bescherming kunnen of willen bieden.

In dit verband oordeelde uw Raad in bovenvermeld arrest het volgende:

(...)

Uw Raad oordeelt in bovenstaand arrest terecht dat men van een persoon die in zijn land van herkomst problemen kent omwille van zijn seksuele geaardheid, niet kan verwachten dat hij zijn homoseksualiteit verbergt of zich terughoudend moet opstellen in de uiting van zijn geaardheid. In casu kan men evenmin verwachten van verzoekende partij dat zij dit doet. Uw Raad meent eveneens terecht dat de vaststelling dat er geen wetgeving is die homoseksualiteit in verzoekers land van herkomst strafbaar stelt is niet voldoende om uit te sluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging kan hebben omwille van zijn seksuele geaardheid, hetgeen verwerende partij in de bestreden beslissing echter wel beweert.

Uw Raad komt dan ook op basis van dezelfde bron die door verzoekende partij middels het begeleidend schrijven van haar raadvrouw werd neergelegd tot het besluit dat homoseksuelen - zoals ook duidelijk blijkt uit het vluchtrelaas van verzoekende partij - dikwijls gestigmatiseerd worden door de maatschappij en slachtoffer kunnen worden van agressie of geweld, dat de politie ook een significante bron blijkt te zijn van fysiek, verbaal en ander geweld ten aanzien van LGBTI-gemeenschap en dat de bescherming van de autoriteiten niet effectief blijkt te zijn, iets wat eveneens blijkt uit het door verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus-rapport betreffende homoseksualiteit in Venezuela dd. 14.01.2019 en dat door verwerende partij bovendien bevestigd wordt in de bestreden beslissing.

Bovendien wijst uw Raad er terecht op dat er ook rekening dient te worden gehouden met de rampzalige economische situatie in Venezuela (zie infra II) waardoor het realistisch voorkomt dat homoseksuele koppels moeilijker toegang hebben tot een netwerk voor voeding of medische zorgen en dat omwille van de volatiele veiligheidssituatie en socio-economische situatie, samen genomen met de houding van de politie ten aanzien van homoseksuelen, het dan plausibel dat een homoseksuele persoon geen bescherming van de autoriteiten zal verkrijgen wanneer ten aanzien van hem daden van vervolging worden gesteld. Dit is in casu ook het geval voor verzoekende partij.

Het dient dan ook te worden besloten dat uit bovenstaande toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging van verzoekende partij volgt dat zij wel degelijk gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet omwille van haar homoseksuele geaardheid en derhalve het behoren tot een sociale groep zoals omschreven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

3. De erkenning van de vluchtelingenstatus

Op grond van bovenstaande overwegingen dient te worden besloten dat verzoekende partij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, met name omwille van haar homoseksuele geaardheid. Hierdoor loopt zij in geval van terugkeer naar Venezuela het risico slachtoffer te worden van daden van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met het bovenstaande dient aan verzoekende partij dan ook de status van vluchteling te worden toegekend."

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het algemeen beginsel van voorzichtigheid", van "het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker haalt artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aan, alsook de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Hij meent dat er omwille van de in het eerste middel aangehaalde elementen redenen zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat hem in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Bovendien meent verzoeker dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet omwille van de dramatische socio-economische (situatie) in Venezuela en het ontbreken van een familiaal en sociaal netwerk dat hem kan ondersteunen in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst indien hij zou worden verstoten door zijn familie omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Hij merkt hierbij op dat het ontbreken van dit familiaal en sociaal netwerk eveneens een gevolg is van de problemen die hij kent en zal kennen in geval van terugkeer omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Hij licht dit toe als volgt:

“Zoals hierboven reeds werd aangehaald (zie supra I), blijkt uit de beschikbare informatie, die tevens door uw Raad in haar eerdere rechtspraak werd bevestigd, dat homoseksuele personen moeilijker toegang hebben tot een netwerk voor voeding of medische zorgen. Dit wordt overigens eveneens bevestigd op pagina 17 van het COI Focus-rapport betreffende homoseksualiteit in Venezuela dd. 14.01.2019, die door verwerende partij aan het administratief dossier werd toegevoegd. Dit feit alleen al maakt dat verzoekende partij in het licht van de dramatische socio-economische toestand in Venezuela (zie infra punt 2) een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van ernstige humanitaire omstandigheden of socio- economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien.”

Verzoeker citeert de delen uit de bestreden beslissing die betrekking hebben op zijn vermeend familiaal en sociaal netwerk en zijn concrete socio-economische situatie. Hij merkt hierbij op:

“In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekende partij zelf heeft verklaard dat zij niet meer bij haar moeder kan gaan inwonen. Ofschoon zij inderdaad vroeger bij haar moeder woonde en thans nog steeds contact met haar onderhoudt, geeft zij evenwel duidelijk te kennen dat het voor haar geen optie is om in geval van terugkeer naar Venezuela opnieuw bij haar moeder en zus te gaan inwonen. Het betreft hier een subjectief gegeven waarbij verzoekende partij in het licht van de stigmatisering, pesterijen en negatieve opmerkingen waarvan zij in het verleden het slachtoffer was, weigert om in geval van terugkeer terug bij haar moeder en zus te gaan inwonen Dit staat aldus los van het feit

dat zij voor haar vertrek bij haar moeder woonde of dat zij thans nog contact heeft met haar moeder. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, kan men van verzoekende partij niet verwachten dat zij haar homoseksualiteit verbergt of zich terughoudend moet opstellen in de uiting van haar geaardheid, in casu teneinde te kunnen genieten van de socio-economische ondersteuning van haar familiaal netwerk.

Vervolgens dient te worden benadrukt dat het sociaal netwerk dat door verwerende partij wordt aangehaald allerminst een garantie is op socio-economische steun in geval van terugkeer naar Venezuela. Men kan onmogelijk verwachten van een sociaal netwerk dat men opbouwt gedurende de universitaire studies, dat het een garantie vormt op socio-economische ondersteuning binnen de uiterst problematische humanitaire context in Venezuela.

Bovendien heeft verzoekende partij tevens gewezen op de medische problemen van haar moeder, waardoor deze laatste niet meer in staat is om te werken. Zij heeft deze medische problemen gestaafd met een medisch attest en deze problemen worden dan ook niet in twijfel getrokken door verwerende partij. Alle steun die verzoekende partij voor haar vertrek aldus ontving van haar moeder valt thans dus weg, waardoor de bemerkingen van verwerende partij aangaande deze vroegere steun hun relevantie verliezen. Los van het feit dat, zoals hierboven werd aangehaald, het voor verzoekende partij onmogelijk is om in geval van terugkeer naar Venezuela terug bij haar moeder en zus te gaan wonen - waardoor zij evenmin op de steun van haar zus kan rekenen daar deze laatste bij haar moeder woont - blijkt aldus dat deze eventuele steun thans niet meer beschikbaar is ten gevolge van de medische problemen van de moeder van verzoekende partij en de daaruit volgende onmogelijkheid om te werken.

Tot slot gaat ook de bemerking van verwerende partij als zou verzoekende partij in geval van terugkeer naar Venezuela gemakkelijk in staat zijn om te werken niet alleen voorbij aan de dramatische algemene socio-economische toestand in Venezuela en de moeilijkheden om aan werk te geraken, maar tevens aan de hierboven reeds aangehaalde discriminatie van homoseksuele personen in Venezuela en de bijkomende moeilijkheden die zij ondervinden om aan werk te geraken.

Op grond van het bovenstaande dient dan ook te worden besloten dat verzoekende partij wel degelijk een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of nietoverheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien.”

Vervolgens gaat verzoeker uitgebreid in op de humanitaire situatie in Venezuela. Hij citeert in dit verband diverse, in voetnoot aangehaalde, objectieve bronnen die volgens hem aantonen dat de situatie in dat land kan worden beschreven als zijnde *“ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien”*.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Venezuela, citeert verzoeker in dit verband diverse, in voetnoot aangehaalde, objectieve bronnen die volgens hem aantonen dat de veiligheidssituatie ter plaatse kan worden beschreven als uiterst volatiel en verwijt hij de verwerende partij de mate van het geweld in het land te minimaliseren. Ten slotte merkt hij op dat wat de criminaliteit betreft, de misdadigers veelal behoren tot de politiediensten, de inlichtingendiensten en het leger.

Tot slot citeert verzoeker met betrekking tot de terugkeer naar Venezuela uit een rapport van de *Immigration and Refugee Board of Canada* over de behandeling door de Venezolaanse autoriteiten en pro-regeringsgroepen van afgewezen asielzoekers die terugkeren naar het land.

2.3. In wat zich aandient als een derde middel, vraagt verzoeker in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen op grond van artikel 39/2, § 1, (tweede lid,) 2° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voegt aan het verzoekschrift geen stavingstukken.

3. Aanvullende nota

Verweerder maakt op 6 januari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie wordt gemaakt van de situatie van seksuele minderheden en transgenders in Venezuela, van de socio-economische situatie en van de actuele veiligheidssituatie in het land.

Hij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“Venezuela. Seksuele minderheden en transgenders”* van 25 november 2020;
- COI Focus *“Venezuela. Situatieschets”* van 15 mei 2020;
- EASO *“Venezuela country focus”* van augustus 2020;
- COI Focus *“Venezuela: Situation Sécuritaire”* van 4 april 2019;
- COI Focus *“Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)”* van 1 juli 2019.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Verzoeker verklaart in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek bij terugkeer naar Venezuela vervolging te vrezen omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

Verzoekers homoseksuele geaardheid wordt niet in twijfel getrokken.

Evenwel, de Raad benadrukt in navolging van de commissaris-generaal dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela, niet voldoende is om te worden erkend als vluchteling.

Uit beschikbare objectieve landeninformatie blijkt vooreerst dat dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in Venezuela en wordt er geen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit. Homoseksuelen kunnen zich voorts ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar.

Dit neemt niet weg dat er in de Venezolaanse samenleving sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de Venezolaanse overheden zich hier schuldig aan kunnen maken. De geactualiseerde COI Focus *“Venezuela. Seksuele minderheden en transgenders.”*

van 25 november 2020 die de verwerende partij bij aanvullende nota voegt, bevestigt dat homofobie, transfobie en machismo in de Venezolaanse samenleving nog steeds aanwezig zijn en dat ook de Venezolaanse autoriteiten zich hieraan schuldig maken. Evenwel kan uit deze landeninformatie niet worden afgeleid dat het homofob geweld en de discriminatie in Venezuela systematisch zijn, noch dat elke homoseksuel in Venezuela omwille van zijn of haar seksuele geaardheid vervolging riskeert.

Op grond van de COI Focus *“Venezuela. Homoseksualiteit”* van 14 januari 2019, wordt in de bestreden beslissing over de mogelijkheid tot bescherming nog toegelicht: *“Wie zich bedreigd voelt door homofob geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de antidiscriminatie wetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.”*

Ook in de COI Focus van 25 november 2020 kan worden gelezen dat, hoewel overheidsbescherming tegen geweld en discriminatie kan worden gevraagd, de effectiviteit van deze bescherming niet altijd is gegarandeerd maar afhankelijk is van de individuele omstandigheden van het geval.

Uit het voorgaande kan worden besloten dat niet iedere homoseksuel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging en dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. De verzoeker moet daarbij op basis van zijn individuele omstandigheden een gegronde vrees aannemelijk maken.

Daarbij moet rekening worden gehouden met de omstandigheid dat hij ook te maken kan krijgen met discriminatie en geweldsincidenten bij terugkeer en de genuanceerde analyse dat, enerzijds, de in Venezuela bestaande wetgeving om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en homofob geweld tegen te gaan in de praktijk niet steeds soelaas brengt omwille van een gebrekkige toepassing ervan, doch anderzijds dat eventuele oplossingen en bescherming sterk afhangen van de context en de individuele omstandigheden waarin discriminatie dan wel geweld zich voordoet.

Door bepaalde bevindingen van de COI Focus van 14 januari 2019 waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd, te benadrukken, doet verzoeker geen afbreuk aan voorgaande bevindingen. Ook het gegeven dat deze bevindingen worden bevestigd door de verschillende artikelen die verzoekers advocaat bij het begeleidend schrijven heeft overgemaakt, doet niets af aan de pertinente overweging dat hieruit niet blijkt dat het enkele feit homoseksuel te zijn in Venezuela op zich niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van de betrokkene. Verzoeker dient dan ook in concreto aan te tonen dat hij persoonlijk het risico loopt om in Venezuela te worden bedreigd of vervolgd omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

4.2. Wat betreft de documenten die verzoeker voorlegde in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek, stelt de Raad vooreerst het volgende vast. Zijn paspoort bevat enkel identiteitsgegevens en gegevens over zijn reisweg die niet te discussie staan. De foto's van verzoeker en zijn ex-partner M.C. en van verzoeker en zijn huidige partner M.W., de Messenger conversaties met M.W., de foto's van de dating applicatie Scruff, de foto's van de homobar in de Dominicaanse Republiek waar hij werkzaam was, en het attest van Rainbow House Brussel, bevestigen enkel verzoekers homoseksuele geaardheid. De WhatsApp conversatie met zijn nicht W.L. over zijn oom aan vaderskant die homoseksuel was en zelfmoord heeft gepleegd, heeft geen betrekking op een persoonlijk incident en volstaat op zich niet om een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging omwille van verzoekers homoseksualiteit aannemelijk te maken. De posts van de Facebookpagina 'Fundapilar Araure' waarop verzoeker te zien is, staven zijn vrijwillig activisme binnen deze organisatie maar houden verder geen verband met de door hem aangehaalde problemen omwille van zijn geaardheid en kunnen deze dan ook niet staven.

4.3. Wat betreft verzoekers verklaringen in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek, zoals deze werden opgetekend bij de DVZ, het CGVS en in het begeleidend schrijven van zijn advocaat, maakt de Raad volgende bevindingen.

Verzoeker studeerde bij zijn vertrek uit Venezuela architectuur aan de Instituto Universitario Politécnico in Barinas, een privé-universiteit, en zat in het 7de semester van de 10 semesters.

Verzoekers vader verliet het gezin toen verzoeker 5 jaar oud was.

Verzoekers eerste seksuele ontmoeting met een jongeman zou zijn uitgemond in chantage en afpersing met foto's en videobeelden, waarna hij uit schrik tussen zijn vijftiende en achttiende geen contact meer zocht met homoseksuele mannen.

Hoe bedroevend ook, de commissaris-generaal stelt terecht dat dit niettemin een eenmalig incident is dat negen jaar geleden plaatsvond toen verzoeker 15 jaar oud was. Het incident kan op zich verder niet worden bestempeld als zwaarwichtig genoeg om een er een gegronde vrees voor vervolging uit af te leiden. De persoon in kwestie liet verzoekers immers met rust nadat hij het bedrag had betaald en ermee had gedreigd naar de politie te stappen (2de VIB, gehoorverslag CGVS, p. 3-4 en 9-10). Verzoeker brengt geen concrete elementen aan die hierover anders doen denken.

Verzoeker verklaarde verder dat hij op zijn katholieke school zou zijn gepest en geslagen omdat hij met meisjes speelde en zich anders gedroeg dan andere jongens. Zijn leerkracht, die zag wat hij allemaal meemaakte met zijn medeleerlingen, stuurde hem naar een psycholoog die hem zei dat hij zich zo niet mocht gedragen en een bepaalde gedragscode moest volgen. Om die reden keerde verzoeker niet meer terug naar de psycholoog (ibid., p. 4 en 9). Daarnaast zou zijn moeder van kleins af aan steeds commentaar hebben gegeven op zijn manier van kleden, op het feit dat hij met meisjes speelde en van kunst en dansen hield. Zijn ooms en neven aan moederskant zouden vernederende opmerkingen over zijn voorkomen en vrouwelijke houding hebben gegeven, hem hebben vastgegrepen, op zijn hoofd hebben geslagen en dingen zoals *“als je een maricon’ (flikker) wil zijn, dan zullen we u een pak slaag geven”* hebben gezegd (ibid. 3-6 en 8-9). Zijn familie gaf blijk van machismo en was verder zeer strikt en religieus. Verzoeker verklaart dat hij zijn seksuele geaardheid moest onderdrukken en verborgen houden voor zijn familie omwille van hun negatieve en vijandige houding ten aanzien van homoseksuelen. Hij zou zich vervolgens zo mannelijk mogelijk hebben voorgedaan om te worden aanvaard door zijn familie en zich te beschermen tegen kritiek vanuit de maatschappij.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij in het standpunt dat de door verzoeker beschreven verbale en fysieke pesterijen door medestudenten en familieleden omwille van zijn homoseksualiteit – hoe verwerpelijk ook – niet voldoende zwaarwichtig zijn om te besluiten tot een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Bovendien, tegenover de fysieke en verbale pesterijen die verzoeker in Venezuela zou hebben ondervonden van zijn familie, staat zijn verklaring dat hij desalniettemin veel tijd spendeerde bij de religieuze stichting Fundapilar, opgericht door een neef langs moederskant, omdat dit hem zich beter deed voelen en de bedoeling van stichting, met name kinderen steunen, hem beviel (ibid., p. 4,6 en 8), hetgeen de ernst van de verklaarde pesterijen relativeert. Daarnaast zette hij zich in voor politieke partij Un Nuevo Tiempo, waarvan hij zelf verklaart dat in deze partij wel diversiteit is wat betreft seksualiteit alsook meer steun en respect (ibid., p. 4, 8 en 12).

Op zijn achttiende zou verzoeker heb aanvaard dat hij homoseksueel was. Verzoeker ging in 2013 studeren in een andere deelstaat, Barinas, waar hij een studentenkamer huurde (1ste VIB, gehoorverslag CGVS, p. 6-7). Hij zou opnieuw discreet contact hebben gezocht met mannen via sociale media. Aan de universiteit had verzoeker toen hij 19 jaar oud was een goede vriendin die lesbisch was. Toen haar moeder dat ontdekte werd zij aan de deur gezet en trok zij bij verzoeker in. Via deze vriendin zou hij andere homoseksuelen hebben leren kennen, met wie hij samenkwam, bij wie hij zich veilig voelde en met wie hij zijn angsten deelde (ibid., p. 4-5). Uit het geheel van zijn verklaringen blijkt duidelijk dat verzoeker zich in Barinas vrijer voelde, zijn seksualiteit kon uiten in het bijzijn van vrienden en vrijer kon leven, zoals in de bestreden beslissing terdege wordt aangehaald en door verzoeker niet wordt betwist.

Omdat hij zich gesteund voelde, besloot hij aan zijn moeder te vertellen dat hij homoseksueel is. Volgens het begeleidend schrijven van zijn advocaat zou verzoeker dit hebben gedaan toen hij 19 jaar oud was. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat dit zijn moeder veel pijn deed en dat hij daarna meerdere deprimerende en wenende telefoontjes van haar kreeg, waardoor hij zich schuldig voelde dat hij zijn homoseksualiteit had aanvaard. Zijn moeder vertelde hem dat hij niet zo mocht zijn, dat ze er alles voor had gedaan opdat hij niet zo zou zijn. Ze vertelde over een broer van zijn vader die ook homoseksueel was en zelfmoord had gepleegd omdat hij slecht werd behandeld door zijn familie en de maatschappij. Zijn moeder zei dat ze niet wilde dat verzoeker hetzelfde zou overkomen. Ze zou verzoeker onder druk heb gezet om zijn gevoelens te onderdrukken. Niemand mocht hem ooit zien met een man. Ze was enorm depressief, weende elke dag en zei dat ze verzoeker niet meer wilde zien. Omdat hij niet wilde dat zij afzag omwille van hem, zou verzoeker hebben besloten zich te concentreren op zijn studies, zijn politieke activiteiten en de activiteiten voor de religieuze stichting van zijn neef (ibid., p. 4-6).

Evenwel verklaarde verzoeker ook dat hij begin 2016 tijdens een zestal maanden een losse relatie zou hebben gehad met een man, terwijl hij nog studeerde in Barinas (ibid., p. 4-5, 10-11), hetgeen erop wijst dat, ondanks de negatieve reactie van zijn moeder en de angst dat zijn familie het zou ontdekken, hij in Barinas nog steeds, weliswaar discreet, zijn eigen leven bleef leiden.

Voorts blijkt uit verzoekers verklaringen niet dat de reactie van zijn moeder van die aard was dat hij door haar werd verstoten of dat hun relatie onherstelbaar werd verbroken. Nadat hij zich had geuit als homoseksueel, bleef verzoeker in Barinas studeren tot aan zijn vertrek in maart 2017 toen hij 21 jaar oud was, bleef zijn moeder zijn studies financieren en bleef hij bij zijn moeder wonen telkens hij van Barinas terugkeerde naar huis, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangehaald en door verzoeker niet wordt betwist (1ste VIB, gehoorverslag CGVS, p. 5-6-7). Verzoeker heeft overigens zijn moeder financieel ondersteund toen hij in de Dominicaanse Republiek werkte (2de VIB, gehoorverslag CGVS, p. 12). Verder verklaarde verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek en tijdens de registratie van zijn tweede verzoek, dat hij steeds telefonisch en via het internet in contact staat met zijn moeder (Verklaring Volgend Verzoek, van 17/12/2019, vraag 3; 1ste VIB, gehoorverslag CGVS, p. 6). Gelet op wat voorafgaat, besluit de commissaris-generaal dan ook niet onterecht dat verzoekers moeilijke relatie met zijn moeder moet worden gerelativeerd. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan dat de voorgaande bevindingen in een ander daglicht kan stellen.

Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij het idee had dat als hij zou afstuderen, hij ver weg van zijn familie zou kunnen gaan wonen (2de VIB, gehoorverslag, CGVS, p. 5). Hoewel verzoeker reeds in het 7de semester van de 10 semesters zat, is hij uiteindelijk op 30 maart 2017 uit Venezuela vertrokken. Volgens verzoeker omwille van de problemen door zijn politieke activiteiten en om ver weg te zijn van zijn familie zodat hij zijn eigen leven kon leiden (ibid., p. 6). Wat betreft zijn beweerde politieke problemen werd in arrest nr. 229 925 reeds aangenomen dat verzoeker banden heeft met oppositiepartij Un Nuevo Tiempo en dat hij heeft deelgenomen aan betogingen, maar verder geoordeeld dat hij niet aannemelijk maakt dat hij persoonlijk wordt geviséerd door de Venezolaanse overheden. Verzoeker brengt geen elementen bij die anderszins doen besluiten. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij is vertrokken omdat hij het gevoel had een geheim dubbel leven te leiden, hetgeen hem depressief maakte (ibid., p. 6), wijst de Raad erop dat dit, hoe jammer ook, niet voldoende zwaarwichtig is om te worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dat zijn homoseksuele geaardheid niet wordt aanvaard door zijn moeder, ooms en neven is pijnlijk en niet makkelijk voor verzoeker, maar beperkt zich in wezen tot een familiale kwestie die niet kan worden gelijkgesteld met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Waar verzoeker aanvoert dat men van een persoon die in zijn land van herkomst problemen kent omwille van zijn seksuele geaardheid niet kan verwachten dat hij die geaardheid verbergt of zich terughoudend moet opstellen in de uiting ervan, en men in casu evenmin van hem kan verwachten dat hij dit doet, blijkt uit wat voorafgaat niet dat verzoeker zijn seksuele geaardheid in Venezuela volledig verborgen hield. Verzoeker had homoseksuele relaties en kwam in contact met gelijkgezinden toen hij aan de universiteit studeerde. Hij sloot zich aan bij een politieke partij die seksuele diversiteit steunt en respecteert. Zijn moeder is op de hoogte van zijn geaardheid; zijn zus is zijn vertrouwenspersoon en weet eveneens dat hij homoseksueel is (ibid., p.6). Ook zijn nicht en een neef aan moederskant die eveneens homoseksueel is, zijn op de hoogte van zijn homoseksualiteit (ibid., p. 7-8). Verder is het enkele feit dat verzoeker zich terughoudend en discreet opstelde en rekening diende te houden met de familiale en maatschappelijke gevoeligheden in Venezuela, niet zwaarwichtig genoeg om van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag te kunnen spreken.

Uit het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker zijn situatie in Venezuela als dusdanig percipieerde dat hij niet publiekelijk uiting durfde geven aan zijn geaardheid maar doorheen zijn relaas haalt hij echter geen enkel voldoende zwaarwegend persoonlijk incident aan waaruit zou blijken dat hij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor een vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. De Raad merkt op dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker in Venezuela ooit werd gearresteerd of mishandeld, geheel werd verstoten door zijn moeder en familie of de toegang tot voedsel of gezondheidszorg is ontzegd omwille van zijn seksuele geaardheid.

De Raad volgt verzoeker in zoverre hij betoogt dat de beoordeling van de vrees voor vervolging overeenkomstig artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet een toekomstgericht onderzoek vereist, doch benadrukt dat het een individuele beoordeling betreft waarbij rekening dient te worden gehouden met de concrete omstandigheden eigen aan de zaak en de persoon van de verzoeker en dat een loutere verwijzing naar algemene informatie over de situatie van homoseksuelen in Venezuela op zich niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen. De algemene overwegingen met betrekking tot de situatie van homoseksuelen in Venezuela in het arrest van de Raad van 15 januari

2019 met nr. 215 177, waarnaar verzoeker verwijst, zijn niet van aard hieraan afbreuk te doen. Bovendien dient elk verzoek om internationale bescherming individueel te worden onderzocht, rekening houdend met de elementen eigen aan het concrete geval. Verzoeker toont niet aan dat de feiten die ten grondslag lagen aan de rechterlijke uitspraak waarnaar hij verwijst dezelfde zijn als, dan wel vergelijkbaar zijn met de feiten en elementen waarop hij zich beroept in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming.

Wat betreft de eventuele discriminatie ten aanzien van homoseksuelen in Venezuela, wijst de Raad erop dat het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Dit is niet het geval. Immers, waar verzoeker verwijst naar de precare socio-economische situatie in Venezuela en de gevolgen ervan voor homoseksuelen, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat alleenstaande homoseksuelen in Venezuela systematisch op intentionele wijze toegang tot water, voedsel en medische verzorging wordt ontzegd. Voor zover uit de landeninformatie blijkt dat de situatie van homoseksuelen in de complexe humanitaire crisis in Venezuela erg moeilijk is omdat zij disproportioneel kunnen worden getroffen door de voedsel- en medicijnschaarste, kan hieruit niet worden afgeleid dat alle homoseksuelen hierdoor in gelijke mate worden getroffen, zodat de impact van de economische crisis ook afhangt van de individuele omstandigheden van verzoeker. Evenmin blijkt uit de objectieve landeninformatie dat homoseksuelen op intentionele en systematische wijze de toegang tot de arbeidsmarkt wordt ontzegd of dat zij systematisch worden gediscrimineerd op de arbeidsmarkt. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat het voorkomen van discriminatie op arbeidsmarkt omwille van een seksuele geaardheid, afhankelijk is van de fysieke verschijning en het gedrag van de betrokken LGBT-persoon, waarbij transgenders het meest worden getroffen (COI Focus 25 november 2020, p. 17-20).

In deze herhaalt verzoeker dat hij bij terugkeer naar Venezuela opnieuw bij zijn moeder zal moeten wonen omwille van de slechte economische situatie in het land en dat hij vreest opnieuw onrechtvaardig behandeld en onderdrukt te worden door zijn familie. In zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker dat het hier *“een subjectief gegeven [betreft] waarbij verzoekende partij in het licht van de stigmatisering, pesterijen en negatieve opmerkingen waarvan zij in het verleden het slachtoffer was, weigert om in geval van terugkeer terug bij haar moeder en zus te gaan inwonen”*.

De Raad verwijst vooreerst naar wat hierboven reeds werd uiteengezet over verzoekers relatie met zijn moeder, met name dat hij, na zijn uiting als homoseksueel, niet door haar werd verstoten, dat deze relatie niet onherroepelijk is verbroken en dat zijn beweerde moeilijke relatie met haar moet worden gerelativeerd.

Verder stelt de Raad in casu vast dat verzoeker een gezonde jongeman is die universitaire studies volgde en reeds enige werkervaring heeft. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, is verzoeker in staat om te werken bij terugkeer. Verzoeker betwist niet dat hij in staat is om te werken maar verwijst naar de discriminatie van homoseksuelen en de bijkomende moeilijkheden om aan werk te geraken. Zoals hierboven reeds uiteengezet, blijkt er geen sprake van een systematische weigering van toegang tot de arbeidsmarkt of systematische discriminatie. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij onmogelijk aan bod zal kunnen komen op de arbeidsmarkt; er zijn verder geen redenen waarom verzoeker als Venezolaan niet zou kunnen werken in Venezuela. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene. In deze merkt de Raad op dat verzoeker beschikt over een sociaal netwerk dat hij heeft opgebouwd tijdens zijn universitaire studies en tijdens zijn politieke activiteiten voor Un Tiempo Nuevo (2de VIB, gehoorverslag CGVS, p. 5). Hoewel het hebben van een sociaal netwerk geen garantie vormt op werk, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat een netwerk de zoektocht naar werk kan bevorderen. Tevens heeft hij zijn zus en zijn nicht die op de hoogte zijn van zijn geaardheid en die zich beiden terug in Venezuela bevinden, en van wie niet blijkt dat zij hem niet zouden kunnen helpen bij het vinden van werk (ibid., p. 6). Verzoekers betoog dat zijn moeder niet meer in staat is om te werken en dat hij niet op haar steun zal kunnen rekenen, is gelet op wat voorafgaat dan ook niet dienstig is. Alles samengenomen, maakt verzoeker bijgevolg niet in concreto aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Venezuela daadwerkelijk bij zijn moeder zal moeten wonen en zich daardoor zal moeten blootstellen aan nieuwe pesterijen van haar of de familie. Verzoeker toont niet aan dat hij niet zelfstandig, los van zijn familie, in Venezuela een leven zou kunnen uitbouwen. Uit zijn verklaringen blijkt integendeel dat hij reeds eerder met het idee speelde om, na zijn afstuderen, ver weg van zijn familie te gaan wonen (2de VIB, gehoorverslag, CGVS, p. 5).

Verzoeker stelde tijdens zijn gehoor bij het CGVS ook nog dat hij politieke ambities heeft maar dat hij als politicus in Venezuela nooit een vrij leven zou kunnen leiden omwille van zijn geaardheid (ibid., p.12-13). In deze verwijst de Raad naar de volgende pertinente overwegingen en vaststellingen in de bestreden beslissing, die door verzoeker geheel ongemoeid worden gelaten: *“Ter zake dient vooreerst verwezen te worden naar de weigeringsbeslissing die werd genomen in het kader van uw eerste verzoek. Het CGVS oordeelde dat u de exacte toedracht van uw activisme voor Un Nuevo Tiempo niet aannemelijk had gemaakt en achtte de door u aangehaalde vervolging vanwege uw beweerdde politieke activiteiten, niet geloofwaardig. Deze beslissing werd bevestigd door de RvV. U legde in het kader van uw huidig verzoek uitnodigingen per mail en het programma van twee congressen van Un Nuevo Tiempo neer, georganiseerd in 2014 in Portuguesa, evenals een verwelkoming en het programma van een congres van FORMA, een instituut dat zich bezighoudt met de politieke vorming van de Venezolaanse jeugd, in 2016 in Barquisimeto (zie stukken 9 en 10). Hierbij dient evenwel opgemerkt te worden dat uit de mails niet blijkt dat deze aan u werden gericht. Uit de programma-informatie blijkt evenmin dat u effectief heeft deelgenomen aan de congressen. Daarnaast legde u nog internetlinks neer naar een Instagrampost over een homoseksueel parlamentslid dat mondeling werd aangevallen en naar een YouTube-filmpje omtrent homofobe uitspraken van een politiekeer (CGVS, p.12 en zie stuk 11). Uw voornoemde vrees om geen politieke carrière te kunnen opbouwen in Venezuela, als u dat effectief zou nastreven, omwille van uw seksuele geaardheid, blijft evenwel puur hypothetisch.”*

4.4. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie over de situatie van homoseksuelen in Venezuela, besluit de Raad dat verzoeker doorheen zijn verklaringen een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging omwille van zijn geaardheid niet concreet aannemelijk maakt.

Het geheel van de vaststellingen in punt 4.3 volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Voor wat betreft de behandeling van afgewezen asielzoekers bij terugkeer naar Venezuela, verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift slechts naar algemene informatie van de Immigration and Refugee Board of Canada, zonder deze informatie op enige wijze op zijn persoonlijke situatie te betrekken. Noch uit deze informatie, noch uit enige andere informatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat het loutere feit dat men als Venezolaan in het buitenland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet omwille van zijn seksuele geaardheid in aanmerking worden genomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Venezuela.

5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Venezuela persoonlijk en actueel het risico loopt om te worden vervolgd, geviséerd of bedreigd omwille van zijn homoseksuele geaardheid of het feit dat hij in het buitenland een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

5.3. In de mate dat verzoeker zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechten-situatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolgung in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt louter het gevolg te zijn van een complexe situatie en wisselwerking van verschillende elementen en objectieve factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van personen die systematisch worden geviséerd. De Raad verwijst naar wat reeds werd uiteengezet in punt 4.3 en besluit dat verzoeker niet aan toont dat hij bij terugkeer naar Venezuela door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoefte zou kunnen voorzien.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat er wat hem betreft in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

5.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat Venezuela wijdverspreid geweld kent dat voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld betreft en dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geviséerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld of politieel geweld wordt gepleegd op individuele basis. Dit politieel en crimineel geweld kadert aldus niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit de stad Araure gelegen in de deelstaat Portuguesa, is evenwel niet uit een van deze gebieden afkomstig. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoekers verklaarde regio's van herkomst een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Portuguesa, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

5.5. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-

generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Uit wat voorafgaat blijkt evenmin een schending van het redelijkheidsbeginsel.

7. Waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht, zodat de aangevoerde schending onontvankelijk is. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 in casu zouden zijn geschonden, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet.

In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid”* en *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”* moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijke beginselen bekend zijn en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven, zodat dit onderdeel van het eerste en het tweede middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES